

Het CDA Leiden en bijstandsgerechtigden: wantrouwen, minachting, repressie en armoede. Reactie op een CDA-notitie.

Cursief: CDA

1. in te zetten op maatwerk. Iedere bijstandsgerechtigde heeft recht op een assessment en een reïntegratietraject dat aansluit bij de uitkomsten van dat assessment, al dan niet in combinatie met een opleidingstraject. De keuze voor een assessment wordt direct bij de aanvraag aangeboden (en gefaseerd aan alle huidige bijstandsgerechtigden na implementatie van het beleid). Bij weigering van het assessment vervalt deze mogelijkheid voor de verdere duur van de uitkering. Bij het verwijtbaar voortijdig afbreken van het assessment of het reïntegratietraject worden de geldende sancties toegepast;

Rechten van de machteloze betrokkene t.o.v. de nogal machtige sociale dienst en casemanagers? Niet belangrijk?

2. Wanneer een reïntegratietraject wordt afgebroken om redenen die niet verwijtbaar zijn aan de deelnemer, kan een nieuw traject 'op maat' worden aangeboden;

Het is belangrijk om te definiëren wat 'verwijtbaar' is. Bemiddeling door een onafhankelijke derde kan hier nuttig zijn.

3. Wordt het reïntegratietraject afgebroken om redenen die verwijtbaar zijn aan de deelnemer, dan biedt de casemanager activiteiten aan die de bijstandsgerechtigde niet mag weigeren. Deze activiteiten staan onder regie van de gemeente en dragen bij aan het verbeteren van het leefklimaat in de stad. Weigert de bijstandsgerechtigde, dan wordt de uitkering stopgezet;

Zie onder 2. Dit hoort niet in een reïntegratievisie. Het is een sanctie, en maatregelen zijn onderwerp van de betreffende verordening WWB. Een sanctie in de vorm van arbeid is dwangarbeid. Bij langdurige arbeid in ruil voor een uitkering is feitelijk sprake van een dienstbetrekking (BW7, Art. 610) en zal men stuiten op juridische grenzen. De Cliëntenraad is tegenstander van dergelijke repressieve maatregelen. Een positieve benadering aan het begin van het gehele traject is beter en uiteindelijk effectiever.

4. Bijstandsgerechtigden die geen assessment willen volgen, krijgen activiteiten aangeboden die onder regie van de gemeente staan. Bij weigering, wordt de uitkering stopgezet;

Mogen bijstandsgerechtigden a.u.b. serieus worden genomen en een eigen mening hebben?

5. Wanneer een reguliere baan beschikbaar wordt gesteld aan de bijstandsgerechtigde, moet hij/zij deze baan accepteren. Weigering leidt tot stopzetting van de uitkering;

Overbodig. Zie de WWB (art. 8 en 9) en de maatregelenverordening WWB (art. 12). Het CDA zou er goed aan doen nog eens heel goed over de consequenties hiervan na te denken. Stoere taal is gemakkelijk geuit en doet het goed bij een deel van de kiezers, maar het is niet constructief en niet humaan en helpt niemand.

6. De casemanager van SOZA houdt rekening met de afstand tot de arbeidsmarkt. Aan bijstandsgerechtigden met een grote afstand tot de arbeidsmarkt kan een tijdelijk vrijwilligerstraject of een baan met behoud van de uitkering aangeboden worden. Reïntegratie via vrijwilligerswerk gebeurt in overleg met het LWO/Waves;

Mag betrokkene zelf een mening hebben en eigen initiatief nemen? Er zijn mensen die om zeer uiteenlopende redenen vrijwel kansloos zijn en zullen blijven op de arbeidsmarkt. Hun 'afstand' daartoe kan dus niet meer verkleind worden. Het zou van menselijkheid getuigen om hen met rust te laten.

7. Huisbezoeken maken deel uit van het instrumentarium van de casemanager van SOZA;

Dat kan men wel willen maar de juridische basis ontbreekt. Niemand hoeft anderen zijn woning binnen te laten, behalve in die gevallen die wettelijk geregeld zijn en waarvoor strenge voorwaarden gelden.

8. Om de armoedeval te verkleinen wordt de huidige, algemene declaratieregeling aangepast en gericht op en in het teken van de reïntegratie gesteld. Algemene ondersteuning wordt wel verleend aan diegenen die niets meer aan hun situatie kunnen veranderen, zoals AOW'ers, chronisch zieken en diegenen die vrijgesteld zijn van sollicitatieplicht. De toeslag voor eenoudergezinnen kan worden gehandhaafd en een declaratieregeling voor schoolbijdragen blijft bestaan totdat het kabinet hierin heeft voorzien. Verder is financiële ondersteuning mogelijk basis van individuele toetsing ten behoeve van de ontwikkeling van kinderen en ten behoeve van volwassenen die actief meewerken aan hun reïntegratie;

In feite wil het CDA het Leidse minimabeleid afschaffen. Het voorstel getuigt van een wrede hardvochtigheid en gebrek aan kennis van zaken die schokkend zijn te noemen. Bijstandsuitkeringen zijn structureel te laag en gemeentelijk aanvullend minimabeleid is helaas zeer nodig. Reïntegratie- en inkomensbeleid zijn twee aparte zaken. Voor stimulerende en sanctionerende maatregelen in relatie tot reïntegratie zijn er respectievelijk premies en een maatregelenverordening. Het is volstrekt onaanvaardbaar om mensen dubbel te willen treffen. Daarnaast wil het Leidse CDA de (rechts)positie van bijstandsgerechtigden nog kwetsbaarder maken dan die al is. Bij het minste of geringste wil het CDA niet alleen uitkeringen verlagen via maatregelen maar ook nog eens mensen de toegang tot het minimabeleid ontzeggen.

9. volgt iemand een taalcursus, dan moet die cursus afgemaakt kunnen worden, ook als halverwege de cursus aan deze persoon een baan wordt aangeboden. De gemeente faciliteert in dergelijke gevallen;

Hoe?

10. De gemeente richt een werkgeversloket in waarmee zij zich ontwikkeld 'partner in business'.

Hoe ziet dit eruit?

Conclusie: het Leidse CDA paart stuitende hardvochtigheid en onmenselijkheid aan een schokkend gebrek aan kennis van zaken. Het stuk geeft blijk van een zeer negatief mensbeeld, althans wat mensen zonder betaald werk betreft. Men ziet bijstandsgerechtigden blijkbaar slechts al werkschuwe parasieten die eens stevig moeten worden aangepakt. Het stuk riekt naar stoerdoenerij, wantrouwen en minachting. Zaken als de rechtspositie van bijstandsgerechtigden en bemiddeling vindt men kennelijk onbelangrijk, wel is er sprake van repressie en armoedebevordering. Heel teleurstellend.

(13 mei 2007)